

Two black silhouettes of a woman. On the left, she stands with her hands on her hips. On the right, she is running towards the right, holding a magnifying glass. The background is a textured green fabric.

ČAJ S KAPKOU JEDU

A central illustration featuring a teapot pouring tea into a cup. To the right of the cup is a pocket watch with a chain. To the left of the cup is a key. The text "ČAJ S KAPKOU JEDU" is integrated with these elements: "ČAJ" is above the teapot, "S KAPKOU" is across the teapot and cup, and "JEDU" is below the cup.

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Čaj s kapkou jedu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová

Čaj s kapkou jedu

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Pro Boadie a ostatní MB.
Díky za roky přátelství a laskavosti –
a za to, že jste Daisy dali dům.

České vydání © Albatros Media a. s., 2018

Translation © Alžběta Ambrožová, 2018

Cover photos © Golbay; Krasovski Dmitri; Kaspars Grinvalds; Roberto Castillo;
Zschreiner / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-3874-2 (1. vydání, 2018)

ISBN e-knihy 978-80-253-3938-1 (1. zveřejnění, 2018)

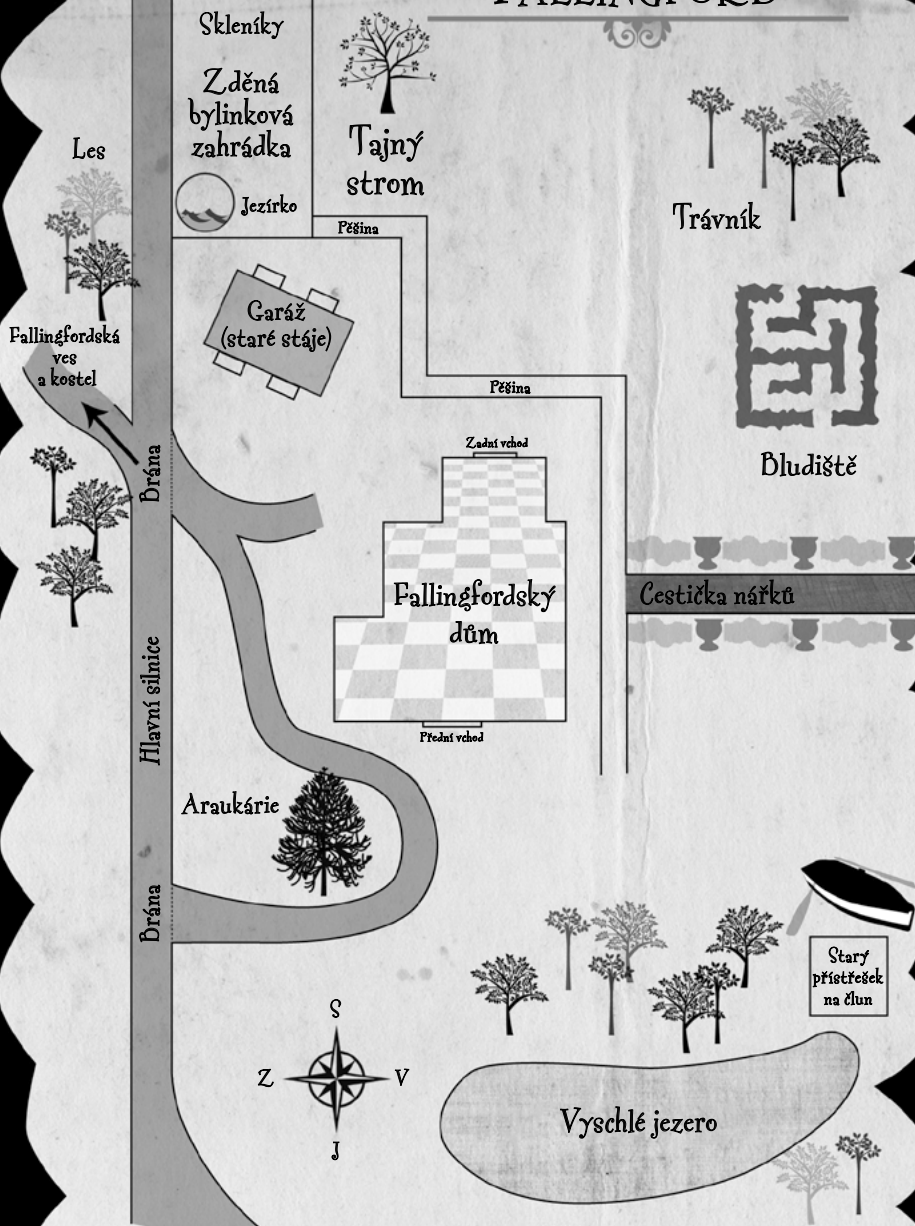

je přesný popis událostí
případu pana Curtise,
který vyšetřoval detektivní klub
Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(tajemnice detektivního klubu), 13 let.

Případ začal v sobotu 13. dubna 1935.

FALLINGFORD

PŘÍZEMÍ

Zadní vchod

Šatna
na boty

WC

Sklepní
spíž

Kulečnicková
herná

Pracovná

Schodiště pro služebnictvo do prvního patra

Společenský
salonek

Kuchyně

Hlavní schodiště
do prvního patra

Spíž

Kredenc

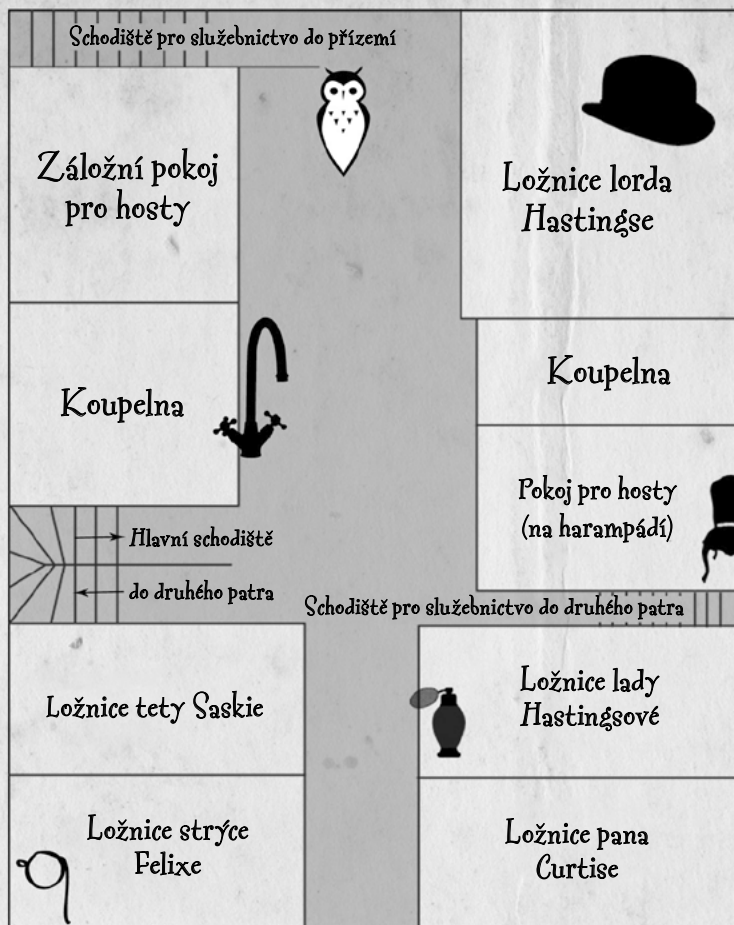
Jídelná

Hudebná

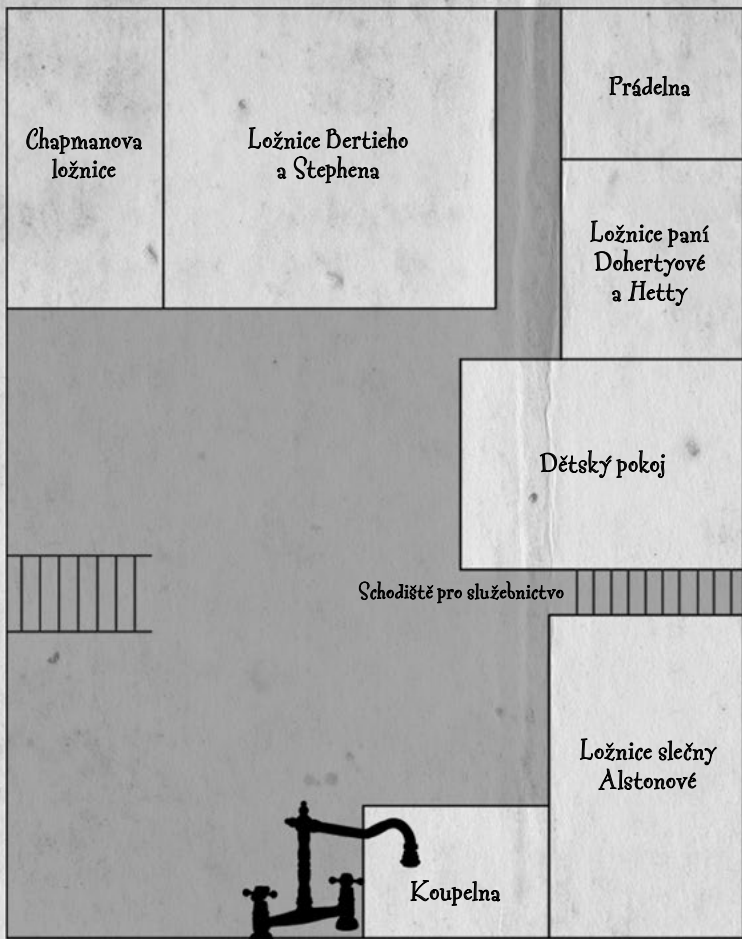
Knihovna

Přední vchod

PRVNÍ PATRO

DRUHÉ PATRO

FALLINGFORD

WELLSOVI

George Wells – *lord Hastings*

Margaret Wellsová (rozená Mountfitchetová) –
lady Hastingsová

Saskie Wellsová – *teta lorda Hastingsse*

Felix Mountfitchet – *bratr lady Hastingsové*

Albert „Bertie“ Wells – *syn lorda a lady Hastingsových*

Daisy Wellsová – *dcera lorda a lady Hastingsových*
a předsedkyně detektivního klubu Wellsová a Wongová

HOSTÉ

Hazel Wongová – *místopředsedkyně a tajemnice
detektivního klubu Wellsová a Wongová*

Katherine „Kitty“ Freebodyová

Rebeka „Rybka“ Martineauová

Denis Curtis – *přítel lady Hastingsové*

Slečna Lucy Alstonová – *guvernantka Daisy Wellsové*

Stephen Bampton – *spolužák Bertieho Wellse*

PERSONÁL

Chapman – *majordomus u Wellsových*

Paní Dohertyová – *kuchařka a hospodyně u Wellsových*

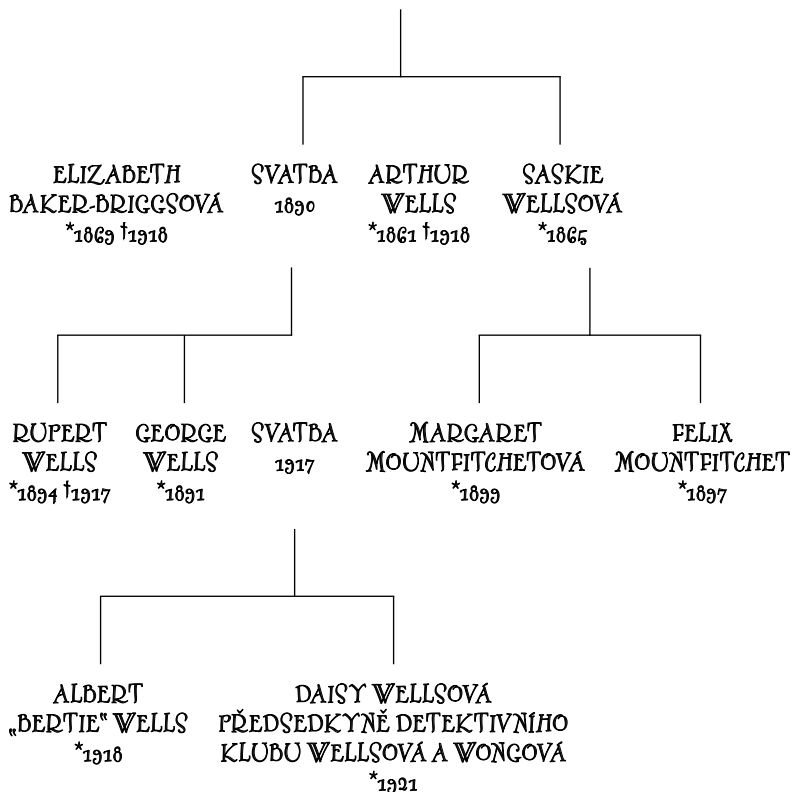
Hetty – *služebná u Wellsových*

PSI

Tousták

Millie

RODOKMEN RODINY WELLSOVÝCH

ČÁST PRVNÍ

PŘÍJEZD
PANA CURTISE

1

Panu Curtisovi se stalo něco strašného.

Trochu mě překvapuje, jak velkou mám o něj starost. Kdybyste se mě zeptali dnes ráno, co si o něm myslím, byla bych vám řekla, že je pan Curtis pěkný protiva. Tohle si ale nezaslouží ani ten nejodpornější člověk na světě.

Daisy to samozřejmě vidí jinak. Podle ní nejsou zločiny něčím, co by vás mělo znepokojovat. Zajímá ji pouze skutečnost, že se něco *stalo*, a chce pochopit, co to znamená. To já samozřejmě taky – jaká bych to byla členka detektivního klubu, kdyby mi na tom nezáleželo – jenže ať se snažím, jak se snažím, nedokážu přemýšlet čistě detektivně.

Tak či onak, detektivní uvažování teď budeme muset zapojit obě. Právě jsme totiž zaslechly něco příšerného; důkaz, že to s panem Curtisem nebyla jen nehoda nebo

náhlá choroba. Někdo ho má na svědomí a to může znamenat jedině: detektivní klub má na stole zbrusu nový případ.

Daisy mi nařídila, abych sepsala vše, co jsme doposud zjistily, do detektivního zápisníku. Pořád omílá, jak je důležité vést si záznamy – a stejně silně je přesvědčená, že by to neměla být ona, kdo je povede. Zápisky jsou moje práce – jsem tajemnicí a zároveň místopředsedkyní detektivního klubu, jemuž předsedá Daisy. Ačkoli jsem stejně dobrý detektiv jako Daisy – což jsem prokázala při vyšetřování našeho prvního skutečného případu, případu zavraždění slečny Bellové –, jsem úplně jiná než ona. Raději nejprve myslím a pak až jednám, zatímco Daisy se do všeho musí vrhat po hlavě jako lovecký pes za kořistí, takže na zápisky jí obvykle moc času nezbyde. Také vzhledově jsme každá úplně jiná: já jsem tmavovlasá, malá a kulaťoučká, kdežto Daisy je vysoká, hubená jako anglický chrt a má překrásné blondaté vlasy. Přes to všechno jsme však nejlepší kamarádky a vynikající detektivní partnerky.

Asi bych to měla zkrátit a vysvětlit, co se stalo a kdo je pan Curtis.

Řekněme, že to všechno začalo, když jsem přijela Daisy navštívit u ní doma ve Fallingfordu. Byly zrovna Velikonoce a Daisy slavila narozeniny.

2

Druhé pololetí v naší škole, Deepdeanu, proběhlo celkem v klidu a bezpečí. Překvapivé, vzhledem k tomu, co se dělo před Vánoci – totiž ta vražda a pak to zděšení, když nám školu málem zavřeli. Na jaře už však zavládl klid a mír, žádné náznaky nebezpečí či smrti, což jsem dost ocenila. Nejnapínavější případ, který jsme v poslední době musely řešit, byl Případ žáby v Kittyině posteli.

Myslela jsem, že právě takový klid mě čeká ve Fallingfordu. Začínám nový zápisník, takže jen vysvětlím, že Fallingford je Daisyin dům: pravé anglické venkovské sídlo, kde jsou stěny obloženy dřevem a kolem se rozprostírají hektary pozemků nebo třeba bludiště z živého plotu a uprostřed příjezdové cesty stojí ohromná araukárie (v Anglii se jí říká Opičí hlavolam). Nejdřív jsem myslela, že je falešná, ale pak jsem to prošetřila a vážně je pravá.

Upřímně řečeno, Fallingford je úplně jako vystřižený z románu. Má vlastní lesy a jezero, čtyři schodiště (podle Daisy navíc musí existovat tajná chodba, jen ji zatím neobjevila) a zděnou bylinkovou zahrádku, schovanou jako ta, co ji v knížce *Tajná zahrada* objevila Mary Lennoxová. Zvenčí vypadá Fallingford jako velkolepý kvádr z hřejivě žlutého kamene, který lidé po staletí postupně zvětšovali, a uvnitř se jako v kouzelné krabičce ukrývají místnosti, schodiště a chodby, co se vinou všemi směry a střetávají se na třech různých místech. Najdete tam celá hejna vycpaných ptáků (především vycpanou sovu na odpočívadle v prvním patře), klavír (koncertní křídlo), několik španělských truhel, a ve vstupní hale dokonce opravdické brnění. Přesně jako na Deepdeanu se tu se vším zachází tak ledabyle, že mi chvíli trvalo, než mi došlo, jak cenné ty věci ve skutečnosti jsou. Daisyina matka nechává povalovat šperky na toaletním stolku, psi urouasaní od bahna se po venčení suší ručníky, které Daisyina babička dostala darem od krále Jiřího, a Daisy dělá oslí uši na vzácných prvních vydáních knih z rodinné knihovny. Není tu nic mladšího než Daisyin otec a můj „zářivě bílý svatební dort“ neboli náš rodinný dům v Hongkongu působí vedle sídla Wellsových jako směšná maketa.

Rodinným vozem nás přivezl šofér O'Brian (který je navíc zahradníkem – zdá se, že na rozdíl od mé rodiny

Wellsovi trpí nedostatkem služebnictva; zajímalo by mě, jestli to má co dělat s neutěšeným stavem, ve kterém se dům nachází). Byla slunečná neděle 6. dubna. Z denního světla jsme vešly do veliké tmavé vstupní haly (z přítmí se hrozivě nořilo brnění) s kamennou podlahou, kde nás už vítal Chapman, Wellsovic starý majordomus. Je bělovlasý a shrbený a rodině už slouží tak dlouho, že se začíná opožďovat – stejně jako staré kyvadlové hodiny na stěně. Přiběhli i psi – malá kokršpanělka Millie poskakovala Daisy kolem kotníků a žlutý labrador, starý tlustoch Tousták se pohupoval dopředu dozadu na ztuhlých nohách a sténal, jako by byl nemocný. Chapman se shýbl, aby zvedl Daisyin kufr, přičemž zasténal úplně jako Tousták (je vážně staříčkový – dostala jsem strach, že se zadře uprostřed pohybu jako nějaká zrezivělá hračka), a řekl: „Vítejte doma, slečno Daisy.“

Pak se z knihovny přihnul Daisyin otec, lord Hastings (lord Hastings je skutečně jeho jméno, i když se příjmením jmenuje Wells jako Daisy – zdá se, že když vás jmenují lordem, přidají vám ještě jméno navíc, abyste zněli důležitě), má buclaté růžové tváře, masivní bílý knír a břich zaškrčený tvídovými kallhotami, ale když se usměje, vypadá úplně jako Daisy.

„Dcero!“ zvolal a rozhodil rukama. „Dceřina kamarádko! Znáš tě?“

Daisyin otec je velmi zapomnětlivý.

„Samozřejmě že znáš Hazel, tati,“ řekla rozzářená Daisy. „Byla tu o Vánocích.“

„Hazel! Vítej, vítej. Jak se ti daří? *Kdo* jsi? Nevypadáš tak, jak Daisyiny kamarádky obvykle vypadají. Jsi Angličanka?“

„Je z Hongkongu, tati,“ řekla Daisy. „Nemůže si pomoci.“

Sevřela jsem prsty pevně kolem držadla svého cestovního kufru a snažila se usmívat. Na Deepdeanu už jsem si tak zvykla – a všichni ostatní si zvykli na mě –, že se mi občas podaří zapomenout, že jsem jiná. Jakmile ale vytáhnu paty ze školy, velmi rychle si zase vzpomenu. Lidé, kteří mě vidí prvně, na mě zírají a občas si něco mumlají pod fousy. Většinou to ale řeknou nahlas.

Vím, že tak to prostě je, ale přála bych si, aby nás takových jako já bylo víc – a přála bych si zbavit se pocitu, že mé *já* je od začátku až do konce celé špatně.

„Já jsem lord Hastings,“ řekl lord Hastings, který se zjevně snažil být vstřícný, „ale samozřejmě mě můžeš oslovovat otče Daisy, protože tím taky jsem.“

„To ona ví, tati!“ připomněla mu Daisy. „Říkám ti, že už tu byla.“

„Inu, já se tetelím blahem, že vás tu obě máme,“ řekl její otec. „Pojďte tudy, knihovnou.“ Při těch slovech

málem nadsakoval a tvářičky vykukující zpoza kníru mu jenom hořely.

Daisy si ho podezřívavě změřila. „Jestli je to jeden z tvých vtípků...“ pohrozila.

„Ale jen pojď, dítě nezbedné...“ Nabídl Daisy rámě, ta se zazubila a zavěsila se do něj jako dáma doprovázená na slavnostní večeři.

Lord Hastings ji odvedl ze vstupní haly do knihovny a já je následovala. V knihovně je tepleji a police lemují řady otlučených, ohmataných knih v kožených vazbách.

Je zvláštní v porovnání s knihovnou mého otce, kde jsou všechny kousky perfektně sladěné a služebnictvo je dvakrát za den oprašuje. No vážně, ve Fallingfordu je stejný nepořádek jako u Daisy v hlavě.

Lord Hastings pokynul Daisy, aby se posadila do masivního zeleného křesla pokrytého několika polštáři. Ta s grácií usedla – načež se ozval velmi hlasitý a neslušný zvuk.

Lord Hastings zařval smíchy. „Psina, co říkáš?“ hýkal. „Četl jsem o tom ve *Chlapeckém týdeníku* a hned si to objednal.“

„Tati, ty jsi fakt blázen,“ zaúpěla Daisy.

„Ale no tak, Daisy, drahoušku. Je to vynikající žert. Občas si říkám, jestli jsi vůbec dítě.“

Daisy se rázem napřímila. „Tati,“ řekla, „opravdu si nemyslím, že je v tomhle domě místo pro *další* dítě.“ To už se na něj ale zase zubila od ucha k uchu a lord Hastings zase na ni.

„Tak a teď už pojd', Hazel, měly bychom jít nahoru do mého pokoje.“

A tak jsme šly.

3

Lord Hastings tropil nejrůznější legrácky i po celý následující týden. „*Tati*,“ zavyla Daisy, když v úterý u večere zvedala ze svého talíře falešnou inkoustovou kaňku, „vždyť ty mi děláš jen ostudu.“ Ale z toho, jak se na něj podívala, když se hihňal do kapesníčku, jsem poznala, že to nemyslí vážně. Kdykoli se ocitla v přítomnosti své matky, byla to vždy ta pečlivá, způsobná Daisy, ale všimla jsem si, že s lordem Hastingsem pokaždé vystrkovala růžky tajná stránka její osobnosti – ta bystrá Daisy, kterou všechno pekelně zajímá. A věděla jsem, že to už něco znamená. Daisy projevuje své skutečné já jen lidem, které má opravdu ráda, a těch není právě mnoho. Toho dne jsme ale večereli s lady Hastingsovou, takže se Daisy chtěla ukázat jako kultivovaná mladá dáma.

„No *tobhle*, Georgi,“ zasyčela lady Hastingsová a probodla svého muže pohledem.

Všichni jsme sebou maličko trhli. Tyhle prázky se zdálo, že se mezi lordem a lady Hastingsovými děje něco velmi ošklivého. O Vánocích mi Daisyina matka připadala moc milá, ač trochu zasněná, ale tentokrát bylo všechno jinak – ježila se a vztekala kvůli každé maličkosti. Byla stále tak vysoká, blondatá a oslnivě krásná jako o Vánocích, ale její krása připomínala porcelánovou vázu, na kterou se nesmí sahat. Zdálo se, že ať lord Hastings dělá cokoli, dělá to špatně. S těmi dvěma pod jednou střechou člověku bylo, jako kdyby se ocitl uprostřed bitevního pole a nad hlavou mu zprava i zleva létaly granáty. Moc dobře to znám, když spolu rodiče nemluví – moji rodiče někdy vydrží celé týdny komunikovat výhradně mým prostřednictvím, jako bych byla chodící telefon –, tohle však bylo něco úplně jiného. Lord Hastings viditelně sešel, chudák.

Přede dveřmi ladyiny ložnice se neustále objevovaly nadějeplné dárky, ale veškeré pomačkané bonboniéry a pugéty vadnoucích květin byly odmítnuty a odeslány do kuchyně, kde to pomalu začínalo vypadat jako ve skleníku. Většinu čokolády jsme s Daisy postupně spořádaly o svačpauzách (Daisy trvala na tom, že musíme svačpauzy dodržovat i o prázkách, že prý „na počest Deepdeanu“, a já neměla důvod jí nevyhovět).

„On jí miluje,“ řekla Daisy a žvýkala bonbon

s pomerančovou náplní, „a ona jeho taky, fakt, jen to občas neprojevuje. Nakonec se obměkčí.“

Já si tím nebyla tak jistá. Lady Hastingsová trávila všechen čas ve své ložnici, případně ve vstupní hale, kde šeptem vedla dlouhé telefonní hovory, a kdykoli jsme se ocitly příliš blízko, ihned zmlkla.

A nebyly jsme to jen Daisy a já, kdo byl v konfliktu jejích rodičů držen jako rukojmí. Na prázdniny přijel domů i Daisyin bratr Bertie, student posledního ročníku na Etonu.

Bertie se znepokojivě podobá Daisy (kdybyste Daisy natáhli jako kus indického kaučuku a ostříhali jí vlasy), ale jestli Daisy sršívá jiskry jako startující raketa, pak Bertie vzteky přímo vibruje. Naštvaný je v jednom kuse. Jakmile dorazil, začal řídit po celém domě. Měl zářivě zelené kalhoty, rozladěné ukulele, na něž ze zásady hrál v ty nejnezvyklejší denní a noční hodiny (podle Daisy umí zahrát jen tři písničky a všechny jsou sprosté) a kamaráda jménem Stephen Bampton.

Ulevilo se mi, že Stephen popudlivý není. Je malý a podsaditý, má hebké nazrzlé vlasy a působí jemně a trochu smutně. Dívá se na mě, jako bych nebyla *Orient*, nýbrž skutečná osoba. Hned jsem si ho oblíbila.

Byla jsem ráda, že tam je, protože tyhle prázky mi Fallingford připadal nějak cizí – nebo mi možná

připomínal, jak moc cizí jsem já. Hudebně vztekly Bertie drnčel na ukulele, lord a lady Hastingsovi se hádali a Daisy létala po domě a tahala mě po tajných schovkách, ukazovala mi, kde jsou jiříččí hnízda nebo meč, který patřil jejímu pradědečkovi, a já dostala chuť na to ulepené horko a falešné květinové dekorace u nás doma v Hongkongu.

Poslední osobou ve Fallingfordu – kromě kuchařky a hospodyně paní Dohertyové a pokojské Hetty – byla slečna Alstonová, Daisyina guvernankta. Vždy o prázdninách dostane Daisy guvernanktu, aby jí pomáhala s úkoly či z průšvihů, ale také lordu Hastingsovi psát dopisy. „Když se to snaží dělat sám, vždycky se do toho zamotá, chudáček,“ vysvětlila mi Daisy.

Na tyhle prázky ale nudné budižkničemu slečna Roseová, kterou jsme musely trpět o Vánocích, naprosto nepochopitelně odjela. „Jen mi to narychlo zavolala!“ sdělila nám lady Hastingsová, našťvaná jako obyčejně. „No chápete to?“ Místo slečny Roseové jsme dostali slečnu Alstonovou.

Slečna Alstonová byla, jak by řekla naše deepdeanská spolubydlící Kitty, trochu šmudla. Byla dokonalým obrazem staropanenské sufražetky: nosila škaradé, nelichotivé oblečení bez náznaku pasu, místo ofiny jí z čela trčel jakýsi přerostlý chomáč a nikdy nepustila z ruky svou

ohromnou kabelu z vepřové kůže. Při prvním setkání na nás působila velmi spolehlivě a velmi nudně, to byl ovšem omyl. Čím déle nás doučovala, tím jasnější nám bylo, že slečna Alstonová není nudná ani trochu. Naopak: byla zajímavá!

Se slečnou Roseovou probíhalo doučko jako vojenský pochod pod příkazem armádního generála. Nebyl čas ztráct čas. Ale slečna Alstonová byla úplně jiná. Když jsme překládaly latinský text o Hannibalovi, přerušila nás v práci, aby nám pověděla o jeho slonech. Když jsme se učily o vodě, vzala nás ven a pozorovaly jsme mraky. Když jsme četly Shakespearovu divadelní hru, zeptala se nás, jestli nám je Macbethových líto. Řekla jsem, že mně ano (i když to neměli dělat), a Daisy samozřejmě vůbec. „Vysvětlete proč,“ vyzvala nás slečna Alstonová a téměř na půl hodiny jsme obě dočista zapomněly, že se vlastně učíme, a to navíc o prázdninách a s guvernankou.

Nejdivnější na tom bylo, že před dospělými se tak slečna Alstonová nechovala. Před nimi byla úplně obyčejná. Když se neučila s námi, seděla s lordem Hastingsem, sepisovala mu dopisy, sestavovala seznamy a objednávala joja či falešné knírky z katalogu *Chlapeckého týdeníku*. Lord měl za to, že s ní není žádná legrace – stejně jako my, než nás začala učit.

„Vždyť se ani nesměje mým žertům!“ stěžoval si.

„Snad mi nechceš tvrdit, že tě to překvapuje, tati,“
poznamenala Daisy a jemně ho poplácala dlaní po hlavě, jako by hladila Toustáka. „Mami, kde jsi ke slečně Alstonové přišla?“

„Bože můj, kdo si to má pamatovat?“ opáčila lady Hastingsová, která si zrovna ometala psí chlupy z límce kabátu. „Asi přes agenturu. Poslali dopis... Bože, Daisy, proč si musíš pořád stěžovat na vychovatelky? Víš moc dobře, že já se o tebe starat nemůžu.“

„Zcela zjevně,“ řekla Daisy ledově. Věděla jsem, v čem její otázka vězela. Daisy chtěla lépe porozumět slečně Alstonové a zjistit, jak to, že je tak jiná – odpovědi se však nedočkala. Slečna Alstonová byla i nadále soukromě nezajímavá a veřejně nudná a naše zvědavost každým dnem rostla.

4

Když zrovna lady Hastingsová nevedla záhadné telefonáty, věnovala veškerý čas organizaci Daisyina narozeninového večírku – přestože bylo dost zjevné, že více než pro Daisy to bude večírek pro lady Hastingsovou.

„Dětský čajový dýchánek!“ odfrkla si Daisy pohrdavě. „Kolik si myslí, že mi je?“

Alespoň že si Daisy směla pozvat hosty. Kitty a Rybka z našeho kolejniho pokoje měly dorazit na víkend a já za to byla ráda. Po pár dnech strávených ve Fallingfordu jsem málem zatoužila po deepdeanských kousavých dekách a po vůni vypraného prádla a vařeného jídla.

V pátek ráno, když jsme obě seděly v jídelně a já si pochutnávala na toustu (se švestkovým džemem ze švestek z fallingfordského sadu a s máslem od fallingfordských krav), se zvenku ozval hukot motoru a křupání štěrku na příjezdové cestě.

Daisy nechala uzenáč uzenáčem a vyskočila. „Kitty! Rybka!“ odstrčila židli a tryskem vyrazila do vstupní haly. Já si z ulepených prstů ještě pořád olizovala džem, ale vydala jsem se za ní, ve dveřích jídelny jsem se dala doleva – a vrazila Daisy přímo do zad.

Vyjekla jsem a popadla ji za svetr, abych neupadla. „Daisy!“ povídám. „Co to probůh –“

Daisy ztuhla jako Millie, když zavětrí zajíce. „Dobrý den,“ řekla. „Kdo jste?“ Natáhla jsem krk, abych viděla, s kým to mluví. V kamenném rámu vstupních dveří stál muž. Na dospěláka byl dost mladý, v ramenou byl široký a v pase štíhlý, úplně jako muži ve filmech. Když vcházel do haly, elegantně se přikrčil. Měl pohledný obličej, hebké tmavé vlasy a úsměv z reklamy na zubní pastu. Vůbec nevypadal jako muž, který patří do fallingfordské vstupní haly.

Zablýskal svým bělostným chrupem na Daisy. „Ty musíš být Daisy,“ řekl. „Ta malá oslavenkyně.“

„Ano,“ přisvědčila Daisy a se svým nejkrásnějším úsměvem vykročila, aby mu potřásla rukou – mně však bylo jasné, že puká vzteky, protože o ní řekl, že je *malá*, a puká zvědavostí, kdo ten muž je a jak to, že ji zná, když ho nikdy předtím neviděla. Však víte, Daisy nesnáší, když před ní má někdo náskok.

V tom se dveře do jídelny opět rozlétly a za zády se nám objevila Daisyina matka.

„Mami,“ řekla Daisy, „kdo je to?“

„Dobrý bože!“ zvolala lady Hastingsová. Její hlas zněl náhle uječeně a tváře jí zalil ruměncem. „Jaké milé překvapení! Nečekala jsem tě tak brzy, Denisi. Daisy, drahá, tohle je můj přítel Denis Curtis. Přišel na tvou oslavu. Buď na něj milá.“

„*Vždycky* jsem milá,“ řekla Daisy a se zářivým úsměvem vzhlížela na pana Curtise. Mně však bylo jasné, že zlostí přímo pění.

„S tvou maminkou jsme *velmi* dobří přátelé,“ řekl pan Curtis, který se očividně domníval, že je nám sedm.

„Denis je *ohromně* chytrý,“ řekla lady Hastingsová a štouchla pana Curtise do paže. „Obchoduje se starožitnostmi, víš? O krásných věcech ví úplně všechno. Podívá se nám tento víkend na pár takových věcí tady ve Fallingfordu. Ale... Daisy, má to být překvapení pro tvého otce, chci mu udělat radost. Nesmíš mu o tom povědět.“

Než se Daisy stačila ovládnout, oči se jí zúžily. „Vážně?“ zeptala se.

„Jistě!“ Lady Hastingsová teď doslova vířkala. „Však víš, jak sentimentální dovede být. Ale jen si to představ – jak by to bylo vzrušující, kdyby se ukázalo, že některé z těch příšerných obrazů mají nakonec přece jen nějakou hodnotu! Mohla bych se jich zbavit a nakoupit místo nich nové, krásné!“

To mě znepokojilo. Ještě víc mě ale znepokojovalo, jak se pan Curtis na lady Hastingsovou usmívá a že se rukou dotýká její paže mnohem déle, než je nezbytně nutné. Probíhala tu jedna z těch dospěláckých odporností, kterým nerozumím... anebo rozumím, ale rozumět nechci.

5

Pak to na příjezdové cestě znovu zakřupalo – kola automobilu a kroky –, ale ani tentokrát se na prahu neobjevily Kitty s Rybkou. Stála tam velmi stará a rozložitá dáma, vlasy vyčesané do drdolu, kolem krku urousaný kožešinový límec a několik šál. Její oblečení ani trochu neladilo.

„MARGARET! DAISY!“ vřískla a zamávala oběma rukama a všemi svými šálami. „TAK JSEM TADY!“

Lady Hastingsová se otočila a pohlédla na ni se sevřenými rty. „Dobrý den, teto Saskie,“ řekla. „Ale kdepak, není třeba čekat, až vás pozveme dál. Denisi, to je Saskie Wellsová, Georgova teta.“

Teta Saskie se vítěla do haly, cestou odhodila pestrobarevné rukavice, z kožichu se jí zaprášilo a přitiskla si Daisy na prsa. Zdálo se, že mě si nevšimla.

„DAISY!“ zvolala znovu. „Kde máš bratra? A kde je